Dikkat: Bu e-Kitapçığı görüntü ayarınızı %100'e ayarlayarak okumanız tavsiye edilir.

Sunu

Noktada ne uzunluk , ne derinlik ne de genişlik vardır. Nokta şekilsizdir. Ne zaman harf haline gelirse o zaman şekillenir.

Kelimeler mânânın suret giymiş halleridir ve tam olarak anlamadan sireti (özü) anlamak mümkün değildir.

Gerçek namaz, Allah'a vuslat etmek demektir. Asıl namaz, aynasını bulup onunla görüşmektir. Bu görüşme, hem maddeten hem de manen yapılacaktır. Çünkü O'nun maddesi ile mânâsı birbirinden ayrı değildir.

"Noktanın Sonsuzluğu", tasavvufun temel kavramlarını, derinlemesine açıklayan bir kaynak kitaptır. Lütfi Filiz in yıllar süren sohbetleri, konuşmadaki akıcı üslup korunarak ve dilin anlaşılır olmasına özen gösterilerek derlenmiştir. Dört ciltten oluşan kitabın üçüncü cildi Peygamberlik ve Peygamberler, Dinler, İslâmiyette Eğitim Mertebeleri, İslâmiyette Temel Kavramlar, İman, İbadet, Fark Âlemleri, Mertebeler, Hurufat-ı İlâhiye konularını içermektedir.

Okuyacaklarınız; söz konusu eserin 3. cildinden sizin için seçilenlerdir.

Noktanın Sonsuzluğu -3-

Lütfi Filiz

Düşüncenin Yeni Dünyası
yorumsuz

www.yorumsuz.net.tc
tarafından derlenerek size e-kitapçık olarak sunulmuştur. Kaynak: www.noktaninsonsuzlugu.com
Basım: Ekim 2006

Zamansız-Sonsuz Boyutun kapısını açmak için . . Kozmik Bilinç için . .

Olanların ÖTESİNE gitmek için . . Olanların ardındaki ŞİFRELERİ çözmek için . .

Yayın Listemiz >>> Sayfa ***45…52***

- yorumsuz bildiri -

İnsanlığa gerçekleri anlattığına inandığımız düşünürlerin,
yazarların, aydınlanmışların ilimsel üretimlerini
sizlerle paylaşmaktan başka bir arzumuz yoktur.
Biz bir başka insanı değişim-dönüşüme uğratamayız.
Bizim yapabileceğimiz tek şey;
değişim-dönüşümün meydana gelebileceği,
hoşgörü ve sevginin girebileceği bir alan, bir boşluk yaratmaktır.
Dileğimiz size yararlı olabilmek...
Evreni (algılayamadıklarımız dahil) yöneten ve
farklı adlarla işaret edilen Yüce Gücün,
bu arzumuzu yerine getirmemiz için, önümüzü açık etmesini diliyoruz;
'Eğer bu duanın gerçekleşmesi, bizler ve tüm yaşam adına en iyisi olacaksa...'

Düşüncenin Yeni Dünyası
yorumsuz

www.yorumsuz.net.tc

Noktanın Sonsuzluğu -3-

Lütfi Filiz

Sayfa

Miraç

Sayfa

İman

Düşüncenin Yeni Dünyası
yorumsuz

www.yorumsuz.net.tc

Noktanın Sonsuzluğu

Miraç

Miraç Ne Demektir?

Kelimenin lügattaki karşılığı: Hazret-i Peygamber'in Allah'la görüşmesi; Ruhun yükselmesi; Merdiven'dir. Miraç, tasavvufi bakımdan farklı cümlelerle tarif edilebilirse de, kısaca: "İnsanın kemalâtının yükselmesi" olarak anlaşılır.

Miraç, kabaca: göğe çıkmak, kanatlanmak, her tarafa ulaşmak olarak tarif edilse bile, esası; kâinatı kapsayacak şekilde küresel bir genişleme ve kâinatı kafanın içine sığdırma olayıdır. Bu da, kişinin; basiret adı verilen akıl ve nur gözlerinin açılması ve kendini kâinatla bir noktada toplaması veya başka bir deyimle, içindeki kâinatı müşahede etmesi demektir.

Bir insan için miraç, ilahi âleme uruc etmek demektir. Uruc denince çok kimse bunu kanatlanıp, uçmak zanneder. Halbuki, bu uçma, insanın fikirlerinin yükselmesi, yücelmesidir.

"*Tuttu dostum elimden aldı beni*

Yerde iken göğe ağdırdı beni"

derken kastettiğim keyfiyet budur. Bunun anlamı: "Beni elimden tuttu havalandırdı" değil, "Benim düşüncelerimi güzelleştirdi, beni yüksek fikir sahibi yaptı" demektir. Keza, bir başka şiirdeki:

"*Yüksel ki yerin bu yer değildir*

Dünyaya gelmek hüner değildir"

ifadesi de aynı anlamdadır. Buradaki yükselme de fikren, yani düşüncelerin güzelleşmesi şeklinde olacaktır. Bu husustaki yanılma; sema kelimesiyle neyin kastedildiğinin bilinmemesinden ve semanın gökyüzü olarak algılanmasından kaynaklanır. Gökyüzü; fezadır, yokluktur, sema ise; insanın zekâ ve fikir âleminin yüksek seviyeleridir. Yükselinen sema budur. Zaten, biz de oradan geldik.

Miraç etmek, ilim semasında yükselmektir. Zahir ulemasının dediği gibi göğe çıkmak değil... Onların anladığı sema, insandaki semanın yansımasıdır. Çünkü, çok mükerrem olarak yaratılan insandır, kâinat değil... Buraları bu şekilde anlayamayanlar, bu konuda hiç bir şeyi doğru dürüst anlatamazlar.

Miracın, enfüsî ve âfakî olanı vardır. Enfüs te, âfak ta Allah'ın olduğuna göre, uruc eden,

miraç eden Allah’tır. O’ndan başka mevcut olmadığına göre: “Bugün dininizi tamamladım” <5-3> Allah’tan olmuştur.

Enfüste, zuhur karşılıklı olursa; mürşit, mürit arasındaki alışveriş meselesi ortaya çıkar ki, bu da Mescid-ül Haram ve Mescid-ül Aksa ilişkisine benzer. “Hakiki uruc; mürşid-i kâmilin kendi âzâ ve kuvâsında seyrinden ibarettir” dense, yanlış bir şey söylenmiş olmaz. Çünkü, onun kâinatı: “Kâinat bir ceset ruhu Mevlâna” mısraındaki gibidir. İşte, miracın en kısa açıklaması budur.

Miracı Nasıl Anlamak Gerekir?

Miraç keyfiyeti, akılla kolayca öğrenilebilecek ve anlaşılabilecek bir şey değildir. Çünkü, zahir ulemasının dediği gibi, bir uçma olayı değildir. Miraç; insan düşüncelerinin iyice berraklaşması ve ruh halini alması demektir. Düşünce, bu hale gelirse insan uçabilir. Katılık âlemindeki insan, yaptığı madeni uçakları uçurabilir, hatta kendi de onların içine girip uçabilirken, tamamen latif hale gelmiş olan ruh uçmaz mı? Tabiatıyla uçar. Bunu, suyun buz olarak kaldığı sürece uçamamasına, ama kaynatılıp, buhar haline getirildiğinde uçmasına benzetmek mümkündür. İnsan da ruh haline gelebilirse, kolayca uçabilir. Ruh, zaten uçmaktadır. Uçan ruh nereye gider? Kendine uyum sağlayan yere gider ki, bu da aynı uyumu sağlayan kimselerdir.

Allah: “İnsanı güzel surette yarattık” <95-4>, “Sonra onu aşağının aşağısına attık” <95-5> âyetleriyle: “Sizleri latif âlemin malı olarak yarattım, sonra en alt mertebe olan

bu katı âleme attım" dedikten sonra, bize: "De ki biz Allah'tan geldik ve sonunda O'na döneceğiz" <2-156> dedirtmek suretiyle de tekrar bu merdivenleri çıkıp, o âleme gideceğimizi bildirmektedir. Bu kesafet âleminde aslınızı unuttuğunuz için, bildirici göndererek ne olduğumuzu öğretmekte, çıkarken zorluk çekmememiz için de: "Ölmeden evvel ölünüz" diye ilave etmektedir.

Kâinat bir cesettir. İçinde yaşayan insandır, biziz!.. Her taraf bizimdir. Onun için, bir anda Hakk'a ulaşabiliriz. "Biz âyetlerimizi enfüste ve âfakta gösteririz ki onların hak olduğunu açıkça görüp anlayabilesiniz" <41-53> âyeti gereğince enfüs te, âfak ta O olduğuna göre, nasıl kendinden kendine miraç etmez? Miraç, merdivendir. Bu merdivenin en üst basamağına (mertebesine) çıkan da, en alt basamağına inen de Kendi'dir.

Biz aşağıdan yukarıya mı çıktık, yukarıdan aşağıya mı indik, yoksa ikisi arasında mı kaldık? "Sonra iyice yaklaşıp sarktı" <53-8>, "Araları iki yay kadar veya daha az kaldı" <53-9> âyetine göre biz; yukardan aşağıya, letafet âleminden kesafet âlemine geldik. Daha önce letafet âlemindeydik.

Latif âlemde, beşeriyetin aklının erdiği yerlere birer isim konmuştur. Ama daha ötesini Kendi'nden başkası bilmediği için, onlara "İlahi âlemler" denip geçilmiştir. Beşeriyetin idrak edebildiği yerlere mertebe denmiştir. Bunlardan en aşağıda olanı Nasut'tur. Bunun özeti de insandır. Bu beş mertebenin beşi de insandır. Beş vakit namaz konmasının nedeni de, bu beş mertebeyi anlatabilmektir. Beş mertebeyi hatmeden insan, uruc edip, geri dönmüş, yani miracını tamamlamış ve geri döndüğünde de: "Beni gören O'nu

gördü” demeye hak kazanmıştır. Allah herkese nasip etsin!...

Miraç, enfüsle âfakın birleşme noktasıdır ki, buna biz: “Cem noktası” diyoruz. O noktada, kişinin kendinden eser kalmamıştır. Sadece O vardır ve O da bir nokta halindedir ki, Hazret-i Ali’nin: “Kâinatın özeti” diye nitelendirdiği Nokta-yı tahtelbâ budur. Onun: “Bu noktada kâinat dürülüdür” dediği, dürülü olan şey ise, akıl nurudur.

İnsan, aklını geliştirdikçe uruc eder. Urucun sonuna miraç (Cem noktası) denir. Bundan sonra tekrar avdet edilir. Miraçtan dönmüş olanlara: “Mercu” denir. Rücu, yükselen akla “Geri dön” emri verilmesi demektir. Urucun başındaki ayın harfi, rücuda sona geçmiştir ki, bu aynen yürüyüş yapan askerlere “Geri dön” emri verilmesi gibi bir durumdur. Uruc ve rücu kelimelerindeki harfler aslında birer insandır ve kelimeyi meydana getirebilmek için sıralanmışlardır.

Uruc ve rücu, birbirinin zıttıdır, ama bu zıtlık sonuçta aynı kapıya çıkar. Zıtlığı, urucun başındaki ayın harfinin miraçtan sonra sona geçmesinden dolayıdır. Ama, urucun râ’sının rücu’da başa geçmesi, neticede her ikisinin de aynı noktada buluştuğunun göstergesidir. Bu durumda rücu, miraçtan sonrası için geçerlidir ki, bu da: “Her çıkışın bir inişi vardır” kuralının gereğidir.

Miracı dörde ayırmışlardır. Piramidin tepe noktası Allah’tır. Arapça’da Allah kelimesinden bir elif kaldırıldığında lillâh olur, lillâh’tan bir lâm kaldırılırsa lehû, ondan bir lâm daha kaldırılırsa da geriye Hû kalır ki, bunlar da mertebelerdir demiştik.

Miraç; aslına kavuşup, aslında fenâ bulmak olduğuna göre, her canlının, hatta cansız diye nitelendirdiklerimizin bile bir miracı vardır. Yani her canlının amacı, kendini kendinde bulmaktır. Örneğin: Bir buğdayı ele alalım. Ektiğimiz zaman önce alaz verir. Sonra o alaz sararıp, kururken sap çıkar. Sap ta büyür, tanelerini meydana getirir, sararır, koparılıp, öğütülerek tanesinden ayrılır. Sapı da saman olur. Böylece, buğdaydan tekrar buğday meydana gelmesine: "Buğdayın miracı" denir.

Cansız farz ettiğimiz bir şeyin miracına örnek olarak, şu sehpayı ele alalım. Bu sehpa, sehpa olmazdan önce suntaydı. Daha önceleri de sırasıyla; kalas, kütük, tomruk, ağaç, fidan, ve nihayet gayb-ül guyûb, yani bir tohumdu. Tohumun ne olduğunu, ancak meydana çıkıp, ağaç olduktan ve meyvesini verdikten sonra, çekirdeğini görünce anlayabiliyoruz. İşte bir sehpanın dahi geriye gidilerek aslına kavuşturulması olayı bir irfaniyet, yahut sehpa için miraçtır.

Keza, bir tohumun yere düşüp, filizlenmesi, gelişip, ağaç olması, meyve ve tekrar tohum vermesi de, onun miracını tamamlaması, yani namazını kılıp, Fatiha'sını okuması, yahut: "Bugün dininizi tamamladım" <5-3> demesi demektir. Bu kural insan da dahil olmak üzere her şey için geçerlidir. Ancak, insanda diğerlerinden farklı olan tarafı, bilinçli olmasıdır. Çünkü, insan, mevalid-i selâseden geçerek insan halini almıştır. Biz de evvela taş âlemindeyken, oradan bitki, sonra hayvan ve daha sonra insan âlemine geldik. Bu âlemde de yine gıdamız topraktan, yani birinci mertebeden gelmektedir. Bu ilk mertebe adeta anamız gibidir. Hem bizi meydana getirmiştir, hem de gıdamızı sağlamaktadır. Tıpkı annemizin bizi doğurup, kendi sütüyle beslemesi gibi...

Miracın insanda farklı olduğunu söyledik. Bu farklılık insanda akıl nuru ve idrak melekesi olmasından dolayıdır. İnsan mertebe-i cem'de Kendi'ni bulur, ama Allah, onu tekrar kalıbına döndürür. Bu ikinci dönüş, bilinçli bir doğuştur ve kalıp ta artık eskisi gibi bilinçsiz bir kalıp değil, bilinçli bir kalıptır ki, buna tasavvuf dilinde: "Ruh-u İzafi" denmektedir.

Tasavvuf dilinde, dünyaya geliş keyfiyetine: "Kavs-i nüzulî" denir. Efendi'nin yaptırdığı miraca: "Kavs-i urucî" adı verilir. Miraçtan sonra kalıba dönmeye ise: "Kavs-i hubutî" denir, çünkü bu bilinçli bir dönüştür. Eğer kavs-i hubutî gerçekleşmez ve kavs-i urucî'nin tepesinde kalınırsa, o zaman, "Meczubiyet"ten bahsedilir. Cem mertebesinin tezahüratı olan bu davranışın nedeni; bu mertebede halkıyet olmaması ve kişinin mahviyette kalarak, sahv'a uğraması, böylece de insanlık âlemindeki durumunu kaybedip, Allah'ın istediği şekilde yaşar hale gelmesidir. Kişi sonunda sahva gelir, insanlık âleminde uyanır ve kendini bilirse, yani insanlık âlemine geri dönerse, o zaman, ricat ettiği için: "Şeyh-i Mercu" diye anılır. Daha sonra yine gidilecektir. Zaten hayat gelip, gitmekten ibaret değil midir?

Geri dönüşün amacı; birini daha uyandırıp, yukarıya kaldırmaktır ve bu işi yapmak, o kişinin görevidir. Böyleleri, etraflarında toplananları uyarıp, ilmen en yüksek mertebelere kadar çıkarırlar. Ama, bu çıkış ilmendir. İçlerinden Allah'ın takdir ettiği bir veya bir kaçı, öğrendiklerinin içinde yaşayarak: "Oldum" değil, "Öldüm" diyebilir.

O halde miraç: Daha sonra hakikat bahsinde teferruatlı olarak anlatacağımız, akreple, yelkovanın üst üste gelip, birleşmesi olayıdır. Onun için Peygamberimiz'e miracında: "Dur

yâ Muhammed Rabb'in namaz kılıyor", yani "Namaz kılan sen değilsin, benim" denmiştir. Bunun üzerine de: "Allah ve melekleri peygamber'e salât ederler. Ey iman edenler ona salât edin, selâm verin ve teslim olun" <33-56> âyeti gelmiştir. Bu duruma göre namaz; yatıp, kalkmak değil, Allah'a teslim olmak demektir.

Miraç Nasıl Gerçekleşir?

Miraç, Allah isterse kevni de olabilir. Ama, genel anlamıyla enfüsi, yani iç âlemi ilgilendiren bir keyfiyettir. Çünkü, miraç eden gönüldür.

Miraç olayını bir balonun yükselmesine benzetebiliriz. Balonun yükselmesi için safrasının atılması gerekir. Ağırlıklar atıldıkça balon yükselir. İnsanda safraya karşılık neyin atılacağını buraya kadar öğrendik. Balonun inmesi için de havasının boşaltılması gerekir. Bu inişe de: "Hubut" denir.

Miraç; insanın düşüncelerinin yükselmesi, hubut ise; inmesi demek olduğu için: "Âdem cennetten hubut etmiştir" denir. Bunun anlamı; düşünceleri, yüksek âlemden, aşağı âlemlere, yani cennetten dünyaya inmiştir demektir. Burada insanın aklına: "Cennet neredeydi" sorusu takılır. Cennet, onun düşüncelerindeki varlıktaydı. Âdem o varlıktan uzaklaşıp, dikkatini kendi bedenine çevirince, Allah'tan uzaklaşmıştır

Uruc ve miraçta beden yoktur. Eğer olsaydı, Âdem, cennetteyken de bedenini görüp,

örtünme zorunluğunu hissederdi.

Uruc ve hubut kelimeleri birbirinin zıttıdır. Arapçada aynı anlamı içeren diğer iki kelime: Suûd ve Nüzul'dür. Bunlar da çıkma ve inme anlamlarına gelir, ama uruç ve hubuttaki çıkıp, inme bilinçli olduğu halde, suûd ve nüzuldeki çıkış ve iniş bilinçsizdir. Onun için Peygamberimiz miraçtan sonra hubut etti denir, nüzul etti denmez. Buna karşılık Kur'an nazil olmuştur, yani bilmeyenlere inmiştir.

Uruc dediğimiz yükselme; ruhun tealisiyle, yani bedenden çıkıp göğe yükselmesiyle değil, iç âlemde gerçekleşir. Kişi, ilmini ne kadar genişletirse, mertebesi de o kadar yükselir.

Bu durumu, askerliği misal vererek basit bir şekilde anlatmak mümkündür. Asker denince, erden generale kadar tümü askerdir, ama er ile general aynı mıdır? Tabii, değildir. Çünkü general, er gibi ferd-i müfred (basit bir birey) değil, ferd-i camidir, yani binlerce ere bedel bir ferttir. İşte, insan da, bilgisi arttıkça, Allah'ın lütf u keremi ile daha yüksek rütbelere ulaşır ve ferd-i cami halini alır. Miraçtaki bu yükselme, küresel bir genişleme şeklindedir. Bu nedenle, miraç etmiş bir kimse her şeyi kapsadığı için, kendisine sorulan her soruya cevap verebilir.

Bunu anlayabilmek için kitap okumak yeterli değildir. Bizzat yaşamak gerekir. Onun için bir şiirimde:

“*Hakk bilinmez ger okunsa bin kitâb*

Mutlaka mürşit gerek, eyle şitab”

diye yazmıştım.

Herkesin miracı birbirinden farklıdır. Bu kural, peygamberler için de geçerlidir, salikler için de...

Âdem’in miracı; Nuh’un, İbrahim’in, Yunus’un veya Musa’nınkiyle aynı değildir. Âdem; ağlayarak, Nuh; tufanla, İbrahim; ateşe atılmakla, Musa; Tuvâ Vâdisi’nde başından geçenlerle, Yunus; balık karnında, Yusuf ise; zindanda kalmakla miracını tamamlamıştır. Onun için, kimsenin sülûkî miracı da bir başkasınınkine benzemez. Herkesin miracı kendine hastır.

Kitaplarda, Peygamberimiz’in, miraçta Allah’la doksan bin kelam ettiği yazılıdır. Namazın da, Peygamberimiz’in miraçtan dönüşünden sonra konduğu bilinmektedir. Buralar işin sır noktalarıdır ve ancak yaşayanlar bilir. Bu sırları açıklamaya kalkanlardan, hayatını kaybedenler çoktur. Çünkü, bunları yaşamayanların anlaması ve kabullenmesi imkânsızdır. Bu nedenle ehl-i tasavvufa, kendilerini saklamaları tavsiye edilir. Kime nasipse, onlar bağlanırlar. Bütün varlık Allah’ındır ve O’ndan başka varlık yoktur. Bu nedenle kimse kendine varlık vermemeli, “Oldum” dememelidir. Kula yakışan olmak değil ölmektir. Olmak, Allah’a yakışır. Allah, bazı noktalar için: “Sırdır” demişse, bize bu sırrı

saklamak düşer. Açıklarsa, O açıklar.

Birbirine zıt olan dört unsur insanda birleşmiş ve hayatı meydana getirmiştir. Örneğin: su ve ateş birbirinin etkisini yok ettiği halde, insanda böyle olmamakta, su ateşi söndürmemekte ve: "Zıtlar birlikte toplanamaz" kuralına rağmen insanda birleşebilmektedir. Çünkü, "O iki denizi birbirine kavuşmak üzere bırakıverdi, aralarında birleşmelerini engelleyen bir berzah vardır" <55-19, 20> âyeti, âfaktaki gibi, enfüste de caridir. Bu etki sonucu insanda; neşe, zevk, bahtiyarlık, derman, genişlik, inançlılık ortaya çıkar ve kişiyi; "Kendimden başkası yok" düşüncesine götürür. Ancak bu düşünce, ferdin yok olup, Hakk'ın baki kalmasını müncel olur. Geriye sadece Hakk kalınca, her şey yerli yerine oturur, her şeyin hakkı verilir. Neticede, insan, burada da eski âlemindeki neşesini bulur. İşte: "Kalple ikrar, dille tasdik" dedikleri budur.

Kalp; âlem-i gaybe, lisan ise; âlem-i şühuda ait olduğu için, kalben ikrar; kâlû belâ'daki hali, lisanen tasdik te; bu âlemdeki hali kabul ve onaylama anlamına gelir ki, bu: "O öyle bir Allah'tır ki kendinden başka ilâh yoktur, gaybı ve aşikârı bilir, o rahmanürrahimdir" <59-22> âyetinin sırrına ermiş olmak demektir. Anlamı: "Rahman ve Rahim'i dışarda da müşahede ettik ve kâlû belâ'dakinin aynı olduğunu gördük", yahut: "İçimizdeki kâlû belâ'yı dışımıza çıkarttık" demektir. Böyle yapmakla: "Allah'a itaat edin, Resul'üne de itaat edin" <64-12> gerçekleştirilmiş, yani hem içteki Allah'a, hem de bu âlemdeki Peygamber'e secde edilmiş olur ki, namazda secdenin çift olmasının nedeni budur. Kur'an'da da, kelime-i tevhit: "lâ ilâhe illallah muhammeden resûlullah" (Allah'tan başka ilah yoktur, Muhammed O'nun resûlüdür) söylenmeden, yani Muhammed'i kabul etmeden, selamete çıkmanın veya Müslüman olmanın mümkün olamayacağı belirtilmektedir.

Miraç konusunu, ehl-i şeriatın ve kendisi miraç etmemiş ehl-i hakikatin, tam anlamıyla bilip, kavraması mümkün değildir. Bu nedenle bir kısmı bedeniyle uçtu derken, bir kısmı ruhuyla uçtu diye açıklamaya çalışırlar. Allah, hem madde, hem mana âlemine hakimdir ve hâdistir. İnd-i İlahi'de (Allah'ın indinde) "Kün" dediği anda, manadan madde yapmaktadır. Bu olayı: "Yoktan var etti" diye anlatmaya çalışmak hatadır. Çünkü, yoktan var olmaz. Var olan, manada var olandan meydana gelmiştir. Bu işin göz açıp kapayıncaya kadar bir süre içinde olduğunu Allah, Peygamberimiz'e miraçta göstermiştir. Bunu akılla izah etmek ve akla kabul ettirmek mümkün olmadığı için tevile gidilir. Hazret-i İbrahim'in ateşe atılması olayı da bunun gibidir.

Herkes, nasıl olsa geldiği yere dönecektir. Bu işin bu âlemdeyken olmasına "Miraç" denir. Çünkü gidip, yine geri gelinmektedir. Bunun gerçekleşebilmesi de nasip meselesidir. Nasıl, ersiz ordu olmazsa, avamsız cemiyet olamayacağını da kabul etmek lazımdır.

Bir insanın miraçtan, miraç ettiğinden bahsedebilmesi için; önce uruc etmesi, sonra da daireyi tamamlayarak, ilk başlangıç noktasına dönmüş olması gerekir. Zaten seyr-i sülûk denen de bu, yani bir noktanın devrini tamamlayıp, daire şeklinde görünmesidir. Buna: "Hayat-ı ebedi" denir.

Hepimiz, milyonlarca yıl önce bir noktaydık. Geldik ve yine oraya gidiyoruz. Bu geliş, gidişi: "Hayat" dediğimiz bu kısa süre içinde kafamızda gerçekleştirebilirsek ne mutlu bize... Lahût, melekût, ceberût denen âlemler bu devran esnasında geçilen âlemlerdir. Nokta diye bahsedilen varlık ta, insandan başka bir şey değildir. "Adını Âdem koyup,

emretti secde Âdem'e" dediğim de bu noktadır.

Peygamberin Miracı Nasıl Olmuştur?

Miraç keyfiyeti Kur'an'da: "Kudretimize ait bazı âyetleri göstermek için kulunu gece vakti Mescid-il Haram'dan etrafına bereket verdiğimiz" <17-1> ayetiyle başlanarak anlatılır. Burası çok mühimdir. Çünkü, miracın; iç âlemle, dış âlemin vahdeti (birleşmesi) olduğunu ifade eder. Rüyet, bu keyfiyetin sonucudur.

İç âlem, yani gönül âlemi çok geniş, buna karşılık dış âlem çok dardır. İç âlemin özeti; Kalb-i Muhammedî, yani Mescid-ül Haram'dır. Bunun âfaktaki karşılığı ise Mescid-ül Aksa'dır. Enfüs te, âfak ta kendisi olduğundan, miraçtaki gezinti de kendinden kendine olmuştur.

Hazret-i Peygamber'in miracı, kendi vücudunda dolaşmasıdır. Kâinat onun vücudu (bedeni), enfüs te kendi ruhu olduğundan, bu ikisinin birleşmesi O'nun miracı olmuştur. Bu yüzden kendisine sorulan tüm sorulara hiç tereddüt etmeden cevap verebilmiştir.

Kâinatla, ruhun vahdetine Hakk denir. Bunu: "Enfüsle âfakın veya kâinatla insanın vahdeti Hakk'tır" diyerek de ifade edebiliriz. "Biz âyetlerimizi enfüste ve âfakta gösteririz ki onların hak olduğunu açıkça görüp anlayabilesiniz" <41-53> âyeti bunu ifade eder. Bizim buraları anlayamayışımızın nedeni, ayrı görüyor olmamızdır. Bedenden

kurtulabilirsek, o zaman geriye Kendi kalacağından, kendi kendini anlamak kolaylaşıverir.

Miraçta Hazret-i Peygamber'in görüştüğü peygamberler, O'nun geçtiği mertebeleri ifade eder. Her mertebe bir insanın haşrolduğu basamaktır. İnsan ancak o basamakları tırmandıktan sonra aslına kavuşabilir. Onun için salikler de, eğitimleri süresince sabırlı olup, her mertebenin hakkını vererek ilerlerler. Kimse bir anda bir yere ulaşamaz.

Peygamberimiz miracında Allah'ı görmüştür. Onun için Mevlid'te de:

"*Aşikâre gördü Rabb-i izzeti*

Ahirette öyle görür ümmeti"

denmektedir. Bu ifade, biz ahirete gidinceye kadar beklemeden, dünyayı ahiret yaparak bu âlemde de Allah'ı görebiliriz anlamına gelir. Bu nasıl olur? "Ölmeden evvel ölünüz" kuralını gerçekleştirerek...

Zahir uleması, "Sen olmasaydın, sen olmasaydın felekleri yaratmazdım"ı söylemelerine rağmen bunun ne ifade ettiğini tam ve doğru olarak anlayamadıkları için, miracı da kavrayamazlar. İşin esası, O'nun kendi kendineyken, kendinde gezmesidir. Çünkü, kâinat, O'nun, yani Hazret-i Peygamber'in cesedi durumundadır. Onun için de miraçta,

kendi ruhu kendi cesedinde dolaşmıştır. Eğer böyle olmasaydı: "Ben Âdem'in hamurunda vardım" diyebilir miydi?

Var olan, ruh olan O'dur. Kâinat ise, O'nun cesedidir. Cismen kendinde buldu, ayna olup, uyandı ve yine kendi kendine ayna oldu. Bana bunu rüyamda:

"*Ayinedir bu âlem her şey Hakk ile kaim*

Mir'at-ı Muhammed'ten Allah görünür daim"

beytiyle anlattılar. Onun için miraç: Kendi'nin Kendi'ne ayna olması ve Kendi'ni Kendi aynasında görmesinden ibarettir ki, bunu da bir başka şiirimde:

"*Kendini kendinde bulur*

Mutlak iken nokta olur

Âdem imiş mazhar-ı Hakk"

diyerek anlatmaya çalışmıştım.

İşte, zahir ulemasının anlayamadığı ve anlayamadığı için de hem inanıp, hem inanamadığı miraç olayı budur. Bunu anlatmakta zorluk çekişlerinin bir nedeni de, bana da söyledikleri gibi: "Aman, daha ileri gitme kâfir olursun" korkusudur. Halbuki, her şey O'dur, Kendi'dir. Nasıl biz istediğimiz anda kendi bedenimizde geziyor, istediğimiz yeri kaşıyor veya okşuyorsak, O da aynı şeyi yapmıştır. Yukarda anlattığımız şakk-el kamer olayı da bunun gibidir.

Peygamberimiz'in, miracını şeriat kitapları özet olarak:

"*Bir gece yattıktan sonra Cebrail geldi. Göğsümü yardı. Kalbimi çıkardı. Temizledi. İçine iman doldurup tekrar yerine koyduktan sonra 'Bunun adı Burak'tır' diyerek bir binit getirdi. Ben bunun üzerine bindim ve Cebrail'le beraber yükselerek semaya ulaştık. Semanın her katında, davet edilip edilmediğim sorulduktan ve Cebrail her seferinde edildiğimi söyledikten sonra, birinci semada Âdem, ikinci semada Yahya ve İsa, üçüncü semada Yusuf, dördüncü semada İdris, beşinci semada Harun, altıncı semada Musa, yedinci semada İbrahim ile karşılaşıp selamlaştım. Daha sonra, bana, ötesine kimsenin geçemeyeceği sidre-i münteha, dört nehir ve Beyt-i Mamur gösterildi. Bana şarap, süt ve bal dolu üç bardak sunuldu. Ben süt dolu olanı aldım. Sonra bana günde elli vakit namaz emrolundu.*

Dönüşte Musa ile karşılaştığımda ne emrolunduğunu sordu: Söyledim ve bana bunun çok olduğunu azaltılmasını istememi söyledi. Önce kırka, sonra sırasıyla otuza, yirmiye, ona ve nihayet beşe inmesini Allah kabul etti. Musa daha da azaltılmasını iste dediyse de ben, artık yüzüm olmadığını söyledim ve günde beş vakitte kaldı."

diyerek anlatmıştır.

Zahir ulemasının miraç hakkında anlattıkları bu Hadise dayanmaktadır. Onlara göre; Peygamberimiz yükselmiş, Âdem'den itibaren tüm peygamberleri görüp, konuşmuş, Allah'a vasıl olmuş, namazla vazifelendirilmiş ve geri döndüğünde yatağı hâlâ sıcakmış... Bunları bu şekilde anlattıktan sonra da miracı bedenen mi, yoksa ruhen mi yaptığının münakaşasını yaparlar. Fakat, bu olayların, kendi içinde bir devran olduğunu ve yatağından çıkmamış bir insanın yatağının sıcak olması kadar tabii bir şey olamayacağını, akıllarına bile getirmezler. İnsanın bir olduğunu, o bir olan insanın Muhammed olarak göründüğünü ve bu geliş, gidişin Muhammed cismi içinde, yani kendinden kendine olduğunu anlayamazlar.

Miraçta Cebrail bir yere kadar Hazret-i Peygamber'e refakat ettikten sonra, oradan daha ileri gitmesine izin olmadığını ve ondan sonra yalnız gitmek zorunda olduğunu söyleyerek kendisini yalnız bırakmıştır. Cebrail, aklın mümessili olduğu için, kendi hududunun Sidre-i Münteha'sında kalmıştır. Hazret-i Muhammed'in bundan sonraki ilerleyişini sağlayan Refref 'tir (Aşk beygiri), yani aşktır. Olayın bundan sonrası tıpkı bir radar gibi, kendinden kendine olan bir alış veriştir. Onun için, geri döndüğünde: 'Beni gören O'nu gördü' demiştir. Bu görüş aynen insanın aynada kendini görmesine benzer.

Aşk, hudut tanımamasına rağmen, bir yere gelindiğinde: "Dur yâ Muhammed, Rabb'in namaz kılıyor" denmiştir. Burada namazı kılan, dikkat edilirse Allah'tır, Muhammed değildir. Âyette de: "Allah ve melekleri peygamber'e salât ederler. Ey iman edenler ona salât edin, selâm verin ve teslim olun" <33-56> dendiğine göre, namazdan gaye; sılaya

kavuşmaktır.

İnsan, aşktan yaratılıp, aşka miraç ettiği için Cebrail, akıl hududunun sonu olan sidre-i münteha'ya gelindiği zaman: "Ben bir adım daha atarsam yanarım" demiştir. Çünkü, akıl mahluk, aşk Hâliktir ve her şey o Hâlik'ten yaratılmıştır. Burada şu soru akla gelebilir: "Miraç olayı kendinden kendine cereyan ettiğine göre, Hazret-i Peygamber'in miracında, yol gösterici olarak Cebrail'e ihtiyaç var mıydı?" Vardı, çünkü kural; ikinin bir, birin iki olması olduğundan, arada, bir bağlayıcı bulunması gerekir. Cebrail'in devreye giriş nedeni budur. Yani, Cebrail, Muhammed ve Allah bir üçlü oluşturmaktadır.

Niçin Miraç Edilir?

Biz, insan olarak bu âleme gelinceye kadar geçirdiğimiz safahattan, yani bu âleme gelinceye kadarki miracımızdan haberdar değiliz. Bu âleme geldikten sonra da yedi yaşına gelinceye kadar sorumluluk taşımıyoruz, çünkü o yaşa kadar iyi ile kötüyü ayırt edecek akıl seviyesine sahip değiliz.

Allah'ın, insanı yaratmasının nedeni; onun iyi yetişip, kendisine iftihar vesilesi olmasıdır. Böyle olduğunda O, kulunu makam-ı Mahmud'a çıkartır ve Kendisi kuluna namaz kılmaya başlar. Bunun örneği, miracında Hazret-i Muhammed'e: "Dur yâ Muhammed, Rabbin namazdadır" denmesidir.

İman

İman Nedir?

İman, lügat manası olarak: İnanma; İnanç; İslamlığı kabul etme; Doğmak; Tulû; anlamlarına gelir.

İman etmek: şüpheye mahal kalmayacak şekilde inanmak, “Bu, budur” demektir. Bu durum Kur’anda: “İşte o şüpheye yer olmayan kitaptır, itikadı tam olanlara bir rehberdir. O müminler ki gayba inanırlar ve namazı ikame ederler ve kendilerine infak ettiklerimizden başkalarını da rızıklandırırlar” <2-1,2,3> âyetiyle ifadesini bulmuştur.

Bunun zıttı ise küfürdür ki, o da: Örtmek; Kapatmak; demektir. Bu örtüş, güneş ışıklarının kaybolması, gece olması gibidir. Bunların ikisi de lazımdır, tıpkı gece ve gündüz gibi...

Küfürde; örtü altına girilmiş, sığınılacak yer kalmamıştır. İmanda ise; sığınılmış, her taraf açılmış ve her şey meydana çıkmıştır. Zahir uleması, bazı konuları anlamakta, ve anlayamadığı için de anlatmakta zorluk çeker. İman bahsi de bunlardan biridir. Tıpkı daha önce anlattığımız konularda olduğu gibi...

Hazret-i Peygamber’in; ruhen ve nuren ilk yaratılan olduğu halde, dünyaya son gelen

Peygamber oluşu gibi, insanlar da; manevi yaratılış bakımından ilk, bu âleme geliş sırası itibariyle ise, kâinat ve diğer tüm canlılardan sonradır. Aradan geçen süre içinde beşeriyet, asli âlemini unutmuş ve bu dünya âleminde nefsaniyete kapılmıştır. Bu duruma Gaflet denir.

İnsanın asli vatanına olan özlem ve sevgisine: "İman" denir. "Vatan sevgisi imandandır" sözündeki vatanın, Allah'ın yanı olduğu belli olduğuna göre, insanın orayı özlemesi de doğaldır. Bu nedenledir ki, tüm dinler ve o dinlere mensup olanlar Allah'a bağlıdır ve Allah deyip dururlar. Bu, Hıristiyanlar için de, Museviler için de, Mecusiler için de geçerlidir. Aradaki fark, gelen Peygamberlerin kendi kavimlerinin iktizasına göre erkân, yani şeriat düzeni koymuş olmasıdır.

Müslümanlık, dinin tekmillenmesi demek olduğuna göre, Müslüman da; bilen, bilerek iman eden kimse demektir. Bilmeden inanmak, taklit iman veya eski tabiriyle "İman-ı zanni" sahibi olmak demektir.

İmanın tam olması, kişinin bu ilmi yaşamasıyla mümkündür. Bunun en güzel izahını Nasreddin Hoca, damdan düştüğünde, kendisine: "Nasılsın, neren ağrıyor" diye sonarlara: "İçinizde damdan düşen var mı? Varsa benim halimi ancak o anlar" diyerek yapmıştır.

İman ruhların birleşmesi demektir. Bir şeye inanmak; ilm-el yakîn, iman etmek ise; ayn-el yakîn olmak demektir. Bunun anlamıysa, onun içinde yaşamak, yahut endüksiyon alanına girmektir.

İnanç veya iman letafet âlemine ait bir keyfiyettir. Önce letafet âleminde var olan bir varlığa inanılacaktır ki, o varlık yardım edip, insanı selamete çıkartsın. İnanç her dinde vardır. Müslümanlıkta ise bu inanç, Hazret-i Âdem'denberi mevcut olan imanın bilgiyle doruğa çıktığı noktadadır.

Allah lâmekândır. Kâbe'nin O'nun evi diye nitelendirilmesi bir semboldür. O'nun esas evi mü'min kulunun kalbidir, ama böyle olabilmesi için o kulun önce kendini bilmesi şarttır. Kendini bilmeyen insan, içi boş çekirdek gibi olduğu için işe yaramaz. Zira, içi boş bir insanda gerçek Kâbe inşa edilmesi düşünülemez.

Bu nedenle, Allah'a iman; önce içi O'nunla dolu olan Peygamber'e imanla başlar. Peygamber'e iman ise, O'nun özü olan Allah'a imandır. Allah'a bağlanmak (iman) asıl olarak Zat'ına bağlanmak, Zat'ını sevmektir. Zatını sevmekse, o Zat'ın ef'al ve sıfâtını da sevmeyi gerektirir. Bu nedenle "Ben bağlıyım" diyenlerin ağızları kapanır. O'nun hiç bir şeyini çirkin bulup, tenkit edemez olurlar. Bu durum, zuhuru açısından da, butûnu açısından da böyledir.

Peygamber'e sureten bağlananlar, O'nun yaşadığı çağda yaşayıp, O'na inanmayanların durumuna düşerler. Onun için insanın içinin, dışının bir olması gerekir. Böyle olmayana insan değil, "Mahlûk-u Huda" denir. Bunu daha başka bir tabirle: "Kendini bilen insandır, bilmeyen mahlûk-u Huda'dır" diye anlatmak da mümkündür.

Bu sebeple, gerçek iman, havassa ait bir keyfiyettir. Çünkü, Kâmil'e iman etmeyenin imanı kâmil olamaz. Kur'an'da bir çok yerde: "Ey iman edenler" diye hitap edilen kitle, bu

zümreye dahil olanlardır.

İnsan dil ile ikrar, kalp ile tasdik ettiği takdirde iman etmiş olur. Dil ile ikrar edebilmek için önce el tutup, söylenenlere inanmak gerekir. Bundan sonra, inanılanların fiilen uygulamaya sokulması ise, kalp ile tasdiktir.

İnsanı yaşatan ve ona güç veren imanıdır, inancıdır. İnsan, imanla kanseri bile yenebilir. Bunun örnekleri vardır, hatta batılılar arasında bunu nasıl yaptığını kitaba dökenler bile çıkmıştır.

En büyük doktor inançtır, çünkü o bizatihi şifadır.

Kaç Çeşit İman Vardır?

İman: İman-ı gaybi (İman- tenzihî) ve iman-ı şühudi (İman-ı Teşbihî) olmak üzere iki türlüdür. İman-ı Gaybi: Görünmeyen'e, yani Allah'a imandır. Bunda; "Allah hiç bir yerde görünmez, O görünmekten münezzehtir" kuralı geçerlidir.

İman-ı Şühudi ise: "Allah her yerde hazır ve nazırdır" prensibine dayanır ve görünene, yani Hazret-i Peygamber'e imandır. Bu iman şekillerinin her ikisi de İslamiyette birleştirilmiş ve böylece iman tamamlanmıştır. Yani: "Ben Müslümanım" diyen kişi, hem gördüğünü , hem de görmediğini tanımış olur ki, bu durumda ne kimseye kötülük

edebilir ne de kimseyi inkâr edebilir.

Bu iki çeşit imandan biri, Allah'ın kullarına verdiği imandır ki, buna "İman-ı Tevhidî" veya "İman-ı icmali" de denir. Diğeri ise: kulların Allah'a imanıdır ve buna da: "İman-i tafsilî" veya "İman-ı taklidi" adları verilir.

Allah'ın kullarına verdiği, gerçek imanın Kur'an'daki karşılığı: "De ki: o Allah birdir. Allah samedtir. Doğmamıştır, doğurmamıştır. Ve O'nun hiç bir eşi de yoktur" <112-1,2,3,4> suresidir. Bu, kullara Allah kapılarının açılmasındaki ilk etaptır. Hiç bir dinde böyle bir iman olmadığı için, diğer dinlerde buna işaret olan İhlâs Suresi de yoktur.

İkincisi, yani kulların fark veya kesret âlemindeki imanı ise: Amentü ile belirlenmiş ve özetlenmiştir: "Allah'a ve meleklerine ve kitaplarına ve peygamberlerine, ve ahiret gününe ve halk için hayır ve şer olabilen kaderin Allah'tan olduğuna iman ettik" cümlesiyle ifade edilmiştir. Bu ifadedeki çoğulluklar sıfâtı gösterdiğinden, sıfât olmazsa Allah'ın bilinemeyeceğini de anlatmaktadır. Sıfât âlemi, bildiğimiz gibi zuhur âlemi veya gözle görünür âlem demektir.

O halde, Allah'ın bilinmesi; ancak, gözle görülenlerin ve peygamberlerin yardımıyla olabilecektir. Bunun için de ilim, yani bilgi gerekir. Bu bilgiyi insanlara başta peygamberler olmak üzere, onlardan öğrenenler verebilirler. Bir başka ifadeyle; ikilik veya çoğulluktan bir olanı bulmak, ancak bilenlerin öğretmesiyle mümkün olabilir ki, bunun yolu da tasavvuftan geçer. Zaten tasavvufun amacı da: Allah'ı ikiliğe, yahut çoğulluğa sokmadan, sonsuz sayıda görünse bile, birde toplamak ve bu toplamanın

yolunu öğretmektir. "Vahidi, Ahad gördüm" derken bunu özetlemiştim. İnsan, bu zevke varmadan ne Allah'ı, ne de kâinatı doğru dürüst bilemez. Bu durumda, kapılar kapalı olacağı için insandan doğuşat beklemek mümkün değildir. İnsanda doğuşat olabilmesi için, Allah'tan kapılarının açılmasını istemek gerekir ki, bu da içtenlikle: "Ey kapıları açan, benim kapılarımı da hayırlısıyla aç" diye dua etmekle sağlanabilir.

Ehl-i şeriat, Allah'ı sadece tenzihte gösterir ve öyle öğretir. Teşbih tarafına hiç yanaşmaz. Bu sebeple hiçbir zaman şüpheden kurtulamazlar.

Burada insanın aklına: "Hazret-i Peygamber yaşıyor mu ki, görüp iman edelim" sorusu takılır. Bu sorunun cevabı: "Evet"tir. Çünkü, O: "Allah önce ruhu yaratmıştır" diyerek, ilk yaratılanın ruh-u Muhammedî olduğunu belirtmiş, Hazret-i Peygamber de: "Ben Âdem'in hamurunda vardım" buyurarak, kendisinin, Muhammed olarak dünyaya teşrif etmeden önce de, ruhen Âdem'le birlikte geldiğini ifade etmiştir. İnsan ruhunun Ruh-u Muhammedî'den oluştuğunu ve ebedi olduğunu bildiğimize göre, yukarki bilgiler ışığında düşündüğümüzde; halen bedeni görünmese bile, ruh-u Muhammedî'nin bizimle beraber olduğunu kavramakta zorluk çekmeyiz.

Bazıları şecere-i Muhammedî'yi on iki imamda bırakmış olsalar bile, bunun böyle olamayacağını biliyoruz. Halen Seyyit Hüsameddin Hazretlerinin ahfadından hayatta olan Seyyitlerimiz mevcuttur. Bunları beden gözüyle görmüş olmak şart değildir. Veysel Karanî Hazretleri'nin, Hazret-i Muhammed'i göremediği bilindiği halde, İslam büyükleri arasında sayılması bunun delilidir. Demek ki, bu iş kalben, yani içten tecelli ile de olabiliyor. Fakat, Allah insana bir mürşit nasip eder, o kimse de nasibine sarılıp, ona

iman ederse, işler çok daha kolay ve çabuk olur. Bu hususta Hazret-i Mevlâna: “Hiçbir hançer kendi kendine keskin hale gelmemiştir. Mutlaka bir biley taşına muhtaçtır” demektedir.

Allah, bir insanın kalbine, Veysel Karanî örneğine benzer şekilde Zati olarak tecelli edebileceği gibi, mürşitlikle görevlendirdiği kulları kanalıyla sıfâti olarak ta tecelli edebilir. İnsan için önemli olan; eline geçen fırsatı iyi değerlendirip, treni kaçırmamaktır.

İnsana tecelli üç nedenle vaki olur. Bunlar: Taksirat, Terfi ve İmtihan’dır. Her insan değişik tecellilere maruz kalır. Bir tecelliye sabredip, ağlar ve Allah’a yalvarırsa, Allah ta merhametinden o kulunun ahvalini değiştirir ve dileğini verir. Bir anne bile, Allah’ın kendisine bahşettiği merhamet kırıntısıyla çocuğunun ağlamasına tahammül edemezken, merhamet deryası olan Allah, kulunun gözyaşına dayanabilir mi? Tabii dayanamaz. Böyle olduğu için, bir şiirimde: “Yıkılan yapılır hem de ne yapı” diyerek, Allah’ın merhametinin sonsuzluğuna işaret etmiştim. Böyle bir tecelli ile karşılaşıldığında, fırsatı kaçırmamak gerekir. Çünkü, Allah, insana, bir şekilde, bir tecellide bulunur...

Zahir uleması da: “Ben sizin rabbiniz değil miyim” <7-172> sorusuna “Evet” <7-172> diyenlerden bahseder. Ama, onların yapamadığı şey, Elestü Bezmi’ni yakına getirmektir. Bu, işin aslını bilenler için kolaydır, çünkü ruhlar âlemi denen âlem zaten kalbimizde ve bizimle beraberdir. “İman; kâlp ile tasdik, dil ile ikrardır” sözünü bilmeden tekrarlayanlar bile, ruhlar âleminin merkezinin kâlp olduğunu ve tasdikin orada yapıldığını söylemekte, lakin bu merkezin, hangi kâlp olduğunu söyleyememektedirler.

Bu merkez mürşidin kâlbidir, çünkü gerçeği bilen odur. Merkez mürşit kâlbi olunca, Elestü Bezmi de mürşit huzuru olur. Bunları şeriat erbabı gibi çok uzakta aramak, tekâmül çarkını kâinatta devrettirmek olur ki, bu insan ömrünün yetmeyeceği çok çok uzun bir süreci gerektirir. Halbuki, aynı çark insan kâlbinde kısa devre yapmaktadır. Dünyaya gelmemizin amacı budur. İnsan için: "Matlub-u cihandır", yani "Kâinat ona taliptir" deniyor. Bunun anlamı kâinatın onu istemesidir. Yoksa, insanın kâinatı istemesi değil... Kâinatın ne olduğu bilindiği takdirde, insanı kendine çekenin ne olduğunu anlamak da pek zor olmasa gerektir.

Onun için: "Gayba iman kolay, hazıra iman zordur" denir. Gayba iman neden kolaydır? Çünkü, iman ettiğini, kişi kendisi hayalinde yaratmıştır da ondan... Hazırda gördüğü ise, o kişinin hayalinde yarattığına uymaz. Onun için görünene iman zordur.

Hazret-i Peygamber: "Mümin müminin aynasıdır" "Müminler kardeştirler" Hadisleriyle, insanlar arasında olması gereken sevgi bağını anlatmıştır. Dikkat edilirse, bu Hadislerde "Müslim" değil, "Mümin" denmektedir. Bunun nedeni, Müslim olabilmek için önce mümin olmak gerekmesidir.

Müslim: Selamete çıkmış demektir. İman etmeyen selamete çıkamaz ki, Müslim olsun... O halde, önce iman etmek gerekir. Nasıl iman edilecektir?

Allah: "O öyle bir Allah'tır ki kendinden başka ilâh yoktur, gaybı ve aşikârı bilir, o rahmanürrahimdir" <59-22> demesine rağmen, nedense insanlar gayba iman edip, O'nun hüvezzahir esması olan şahadet âlemine iman etmekten kaçınmaktadırlar. Gayb

âlemindeki Allah, insanın kendi zihninde tahayyül ettiği ve hayaline nakşettiği hayali bir varlıktır. Allah, zatı itibariyle, her şeyden, bu arada görünmekten de münezzehtir. O'nu görebilmek için bir sıfat giydirmek lazımdır. Allah'ın ilk yarattığı akıl, ruh, nur ve kalemi dahi göremezken, insan Allah'ı görebilir mi? Tabii ki hayır. Bu ilk yaratılanlardan Nur: Nur-u Muhammedî, ruh ise: Ruh-u Muhammedî'dir. Bu nedenledir ki, Peygamberimiz: "Ben Âdem'in hamurunda vardım" buyurmaktadır. İlk yaratılan Muhammed olduğu halde, dünyaya son gelen Peygamber de yine O olmuştur.

İman Nasıl Olmalıdır?

Ümmet: Daha önce de bahsettiğimiz gibi, ümmet-i icabet ve ümmet-i davet diye ikiye ayrılır. Bunlardan ikinci grup, iman etmeyenlerden oluşur. İcabet edenlerde; iman, sevgi ve aşk vardır. Bu aşk, bizi buraya çekip, bir araya getirmektedir. Bu birlik, Allah'a karşı sevgi birliği olduğu ve Allah ta: "Bağışlayıcı ve merhametli" <6-145> olduğu için, ufak tefek suçlarımızı, bize biraz zararı dokunsa bile, sonunda affedip, sıkıntılarımızı dağıtmaktadır.

İmanı tam olanların vehmi, korkusu olmaz. Çünkü, iman sahibi kimse kendini Allah'a vermiş olduğu için, Allah'tan başka bir şey kalmamıştır. O ise, daima vardır. "Denize düşen yağmurdan korkmaz" cümlesiyle anlatılmak istenen budur. Islanabileceği kadar ıslanmış olan bir kimsenin yağmurdan korkusu kalır mı? İşte, mürebbilik görevi verilenler de böyledir.

İmanı tam olmayıp, kendini veremeyenlerde ise korku olacağı için, böyleleri sık sık "Aman" demek mecburiyetini duyar ve her zaman aşağıdaki soru ve cevaplarla boğuşurlar:

-İman, emniyetten gelir. Onun için inanalım.

-Kime?

-Allah'a...

-Allah nerede?

-Görünmez...

-Görünmez olan bir şeye nasıl inanalım?

-Peygamber'e inanarak...

-Peygamber nerede?

-On dört asır önce öldü...

-İyi de ben görmediğim peygamber'e nasıl inanayım?

-İşte kitap yazmış, yol göstermiş, onun söylediklerini yap yeter...

-Acaba?...

Bu durumda yapılması gereken şey; o ilme sahip olanlara inanmak ve onların yolundan gitmektir. Onlar, bunu yapanları okutup, anlayamadıklarını öğretirler...

Ezanda: "Şüphesiz bilirim, bildiririm", Kur'an'ın başında da: "Elif, Lâm, Mîm. İşte o şüpheye yer olmayan kitaptır, itikadı tam olanlara bir rehberdir. O müminler ki gayba inanırlar ve namazı ikame ederler ve kendilerine infak ettiklerimizden başkalarını da rızıklandırırlar" <2-1,2,3> deniyor. Bu şüphesizlik, imanın en önemli vasfıdır.

Şüphesiz kitap, bildiğimiz gibi Kur'an'ın nazil olduğu Peygamber'dir. Önceki peygamberlere furkaniyet (Dış âlemler) verildiği halde, Hazret-i Peygamber'e Kur'an (İç âlem) verilmiştir. Kur'an, furkaniyet âleminden zuhur eden vahiydir. Nasıl bir küpün dışına sızan içindekinden başkası değilse, Kur'an zuhur eden (sızdıran) bir insan da, kendisi Kur'an olmuş demektir.

Peygamberimiz'in gölgesiz oluşu da bundan dolayıdır. O'nun içi de, dışı da nur olduğu, yani kendisi nûrun alâ nûr (Nurun nuru) olduğu için gölgesi yoktur. İnsanların da o nurla

nurlanması ve O'nun gibi, yani "Allah'ın ve Resûlullah'ın huylarıyla huylanmış" olması için Kur'an nüzul etmiştir.

Allah, Kâbe'yi, insanları buluşturup, kavuşturmak için bir mekân olarak göstermiştir. Camiler de böyledir ve bu nedenle camiler için de, Kabe'de olduğu gibi: "Allah'ın evi" nitelemesi yapılır. Kâbe yıkılıverse Allah evsiz mi kalacaktır? Nitekim yıkılmış ve yeniden yapılmıştır. Aklı olanlar bu hususta kafa yorup, bu işte bir iş var diye düşünmeye başlarlar. Akli kapasitesi yetersiz olanlarsa: "Allah bize böyle emretmiş" diyerek sadece kendilerine söylenenleri uygular ve tekrarlarlar. Bu esnada bir taraftan: "Lâmekândır" derken, diğer taraftan nasıl olur da evi olabilir diye hiç düşünmezler.

Allah'a yakın olanlar; yine Allah tarafından bu çelişkilerin açıklanmasına ve yapılanların nedenlerinin araştırılmasına yönelirler. Benim namaz konusunu araştırmaya başlamam da böyle olmuştur. Namaza sadece öğretildiği şekliyle devam edilmesi, adeta küçük bir çocuğun namaz kılma taklidi yapması gibidir. Namaz kılarken; niçin dikilip, bir kere rükûa, buna karşılık iki kere secdeye varıldığını düşünmeye başlamak, Allah'ın verdiği bir dürtünün sonucudur. Bu dürtü sonucu Allah, insanın karşısına bir mürşit çıkarıp, ona karşı bir sevgi oluşmasını sağlar ve sonuçta kulunun merakını giderip, onu tatmin eder. Yani, imanını sağlamlaştırır. Bundan sonra da hiç kimse o kulu yoldan çeviremez. İmanı böyle tam olmayanlardaysa pek çok çelişkili ve şüpheli durumlar ortaya çıkar. Bu çelişkileri tevil edeyim derken, bu kez kendi kendilerine: "Acaba söylediklerim doğru mu?" diye sormaya, hatta kendi söylediklerine kendileri inanmamaya başlarlar ki, bu soruların neler olduğunu, cevaplarıyla birlikte konunun başında vermiştik. Lâmekânın mekânı konusu da bunlardan bir diğeridir.

İnsan görünmeyen varlığa iman edecektir, ama bu iman, görünür varlık vasıtasıyla kendisine kazandırılacaktır. Peygamberler olmaksızın Allah'a imanın mümkün olmayış nedeni budur. Şimdi de Peygamberlerin yerini bildiricilikle görevlendirilmiş mürşitler almıştır. Mürşide iman etmeyenin imanı, ancak muhayyel bir Allah'a yönelik olur ki, buna İlâh-ı mec'ul dendiğini biliyoruz.

Her insan, hayalindeki mec'ul İlâh'a iman eder. Ama, gerçek iman: "Ben Hakk'ı mürşidimde gördüm" diyerek, göre göre ulaşılan imandır. Allah her yerde var olduğuna göre, böyle bir imana varabilmek için, önce, mürşidin bir suret olmadığını bilmek gerekir.

"*Bir eser lazım vücut ispatına, yoksa kişi*

Kuş değildir, uçsa da balâlara Anka gibi"

beyiti ile anlatılmak istenen de budur.

Bir insanın, ruhen gerçek anlamda yaşayabilmesi için, gönle girmesi lazımdır. Gönle girmek, canana bağlanmak demektir. Camide namaz kılanlar bile, imama bağlanmış olur ve onun Görünmez'e doğru yaptıklarını aynen tekrarlarlar. Namaz bitince imam cemaate döner ve yüzünü gösterir. Bunu her imam yapar, ama neden yaptığını bilen imam nadirdir.

İman gaybi, itminan ise şühudîdir. Bir insanda itminan-ı kalp gerçekleşebilmesi için onun miraç etmiş olması şarttır. Çünkü, miraç etmeyen göremez. Cem mertebesinde ilmel yakîn olarak gördüğünüz halde, hepinizde hâlâ şüphe olmasının nedeni de budur.

Bazı insanlar ellerinde çıkan siğillerin okununca ve dokunulduğu zaman geçtiğini söylerler. Onu geçiren okuyan değildir. Şifayı, okuyandan işleyen sağlamaktadır. Onun için, daima, "Mana maddeye hakimdir" diyoruz. Güç manadadır. Madde, o mananın bir aletinden başka bir şey değildir. Bu durum aynen elektriğin mana; soba, buzdolabı, fırın, vantilatör vs. nin onun aleti olması gibidir. Elektrik olmasa bu aletler çalışmaz, ama aletler olmadığında da elektriğin varlığı anlaşılmaz. Elektriğin kendini gösterebilmesi için bu aletlere, yani maddeye bağlanmasına ihtiyaç vardır. Onun için: "Allah olmasaydı insan bulunmazdı, insan olmasaydı Allah bilinmezdi" sözünü bu şekilde anlamak lazımdır.

Peygamberimiz: "Mümin müminin aynasıdır" ve "Müminler kardeştirler" buyurmuştur. Bunlardan birincisini, ilerde İnsan-ı Kâmil bahsinde çok daha teferruatlı olarak anlatacağız.

İkincisine, yani kardeşlik meselesine gelince: Kardeş kardeşten kaçınır mı? Kaçınmaz. Neden? Çünkü, ikisi de aynı anne ve babadan dünyaya gelmiştir. Burada sema, yahut ruh baba,; toprak, yahut beden ise annedir. O toprak anne olmasa biz nasıl besleniriz? Hal böyle olduğuna göre, müminlerin birbirinden kaçmasına gerek yoktur ve biz de kaçmayız. Fakat, imanından şüphe edenler istedikleri kadar kaçabilirler...

İman Nasıl Gerçekleşir?

İman Allah'a inanmak demektir. Allah, her şeyi bildiği ve gördüğü halde, kendisi elle tutulur, gözle görülür ve beş duyu ile algılanır bir şey olmadığına göre, hayal âlemimizde bir Allah yaratıp, O'na mı inanacağız? Tabiatıyla hayır!.. O halde Allah'a inanabilmek için önce O'nu bildirene, yani Peygamberi'ne inanmak gerekir. Çünkü, böyle olmasaydı Peygamber göndermesine gerek kalmazdı.

Hazret-i Peygamber bundan bin dört yüz küsur sene önce gelmiş ve altmış üç yıl yaşayıp, geldiği âleme dönmüştür. Kur'an vardır, ama o da ne kadar anlatırsa anlatsın, anlattıklarını ancak zekâ kapıları açık olanlar anlayabilir. O halde Allah'ı anlayabilmenin yolu; Hazret-i Peygamber'in, Ledün ve tasavvuf ilmini öğretmekle görevlendirdiklerinden (Hazret-i Ali ve Ebubekir) bu ilimleri tevarüs eden birini bulup, onun yolunu takipten geçecektir. Bunlar gerçeği birbirlerine öğrete öğrete, malumatı günümüze kadar taşımışlardır. Özellikle de Hazret-i Ali kanalından gelenler...

Peygamberimiz'deki bu nur, tasavvuf ilim ve eğitimi sayesinde ilelebet devam edecek ve ona nail olan mürşitlerce ümmete ışık saçmaya devam edecektir. "Amentü bimürşidihi" (Mürşide iman ederim) meselesi buradan kaynaklanmaktadır.

Allah, görülmekten münezzeh olduğu halde Kur'an'da: "Kim ki dünyada kördür ahirette de kör olacaktır" <17-72> ve "Biz ona şah damarından daha yakınız" <50-16> buyurmaktadır. Ayrıca: "Allah çok yakındır. O'nu yakında arayın", "Üç kişi gizli konuşmaz

ki, dördüncüleri Allah kendisi olmasın, beş kişi gizli konuşmaz ki altıncıları O olmasın, daha az olsunlar, daha çok olsunlar, nerede olurlarsa olsunlar Allah onlarla beraberdir" <58-7> âyet ve Hadisleri Allah'ın bize ne kadar yakın olduğunu; "Kâlb-i mü'min beytullah", "Kâlb-i mü'min arşullah", "Kâlb-i mü'min hazâinullah" Hadisleri de, O'nun kâlbimizde bulunduğunu gösterdiğine göre (bu hadisler inananlar için geçerlidir), bu gerçekleri kendisinde tahakkuk ettirip, görmüş olan mürşide şüphesiz olarak iman etmek, yani iman-ı kat'i ile bağlanmak ve onu rabıta ile içinde yaşatmak gerekir. Çünkü, iman, inanılanın kanatları altına girmek demektir. Mürşit ise, bir ayna gibi O'nu yansıtan kişidir.

Müslüman olabilmenin ilk şartı iman etmek, yani inanmaktır. Bir insan veya salik karşısındakine, yani mürşidine inanıp, ona gelmese el alabilir mi? Saliğin bu inanışı, surette mürşidine olsa bile, sirette Allah'a inanıştır. Bu nedenle insan-ı Kâmil'e: "Âdem-i mana" denir. Yoksa dışardan bakıldığında onun da diğer insanlardan bir farkı yoktur. Bu durumu Hazret-i Peygamber: "Ben de sizin gibi beşerim" <41-6> diyerek belirtmiştir. Nitekim yaşantısında da herkes gibi yemiş, içmiş, uyumuş, evlenmiş, çocuk sahibi olmuştur. Bu beşeri vasıflarının dışında öyle bir ruhu vardır ki, o yüceliğe hiç kimse ulaşamadığı için O'nu diğer insanlarla mukayese etmek olanaksızdır. Bu özelliğini belirtmek için de yukardaki sözüne: "Ama bana ilâhımızın tek İlâh olduğu vahyolunuyor" <41-6> diye ilave etmiştir. Bu nedenle herkes kendi durumunu bilip, haddini tecavüz etmemelidir.

Mürşide inanabilmek için de onu: "Bu beni aldatmaz, bana hakikati ifşa eder, Din-i Muhammedî'nin iç yüzünü anlatır" diye kabul etmek gerekir. Bu inançtan sonra, inanılanın ağzından çıkanlar, inananın kâlp tarlasına füyuzat tohumları ekmeye başlar.

Bu tohumların kişide gelişmesiyle birlikte, o füyuzatın kâlp ve ruh âlemindeki semeresi görülmeye başlanır. Artık kişi hayatını idame ettirecek bir manevi zevke sahip olur ve bu zevkten kopamaz. Yani, kişi şüphelerden arınıp, selamete çıkar ve İslam olur. Bundan sonra her tarafa: "Esselâmün aleyküm ve rahmetullah" (Allah'ın rahmeti ve esenliği üzerinize olsun) diye selam vermeye başlar. Bu selam; sağı da, solu da Allah'ın olduğu için:

"*Ne sağım var, ne solum*

Şahıma ben bir kulum"

mısraıyla anlatılmak istendiği gibi, her tarafa verilir. Çünkü, artık kişi teslim olmak ve her varlığı sahibine vermek suretiyle o güne kadar, bilmeksizin "Benim" dediği benliğin, kendinin olmadığını idrak etmiştir.

Vârisler de, Cehri ve Hafi diye ikiye ayrılırlar. Aslında ikisi de aynı kapıya çıkar, çünkü öğreti kaynakları aynıdır. Örneğin: Ben Efendim'den, O, Efendisi olan Hafız Halil Develioğlu Hazretleri'nden derken, işin kökü Hazret-i Ali'ye kadar uzanan bir iman halkası oluşturur. Bu da gösteriyor ki, bu ilim kulaktan kulağa tevarüs yoluyla el tutanlara nakledilmektedir. El tutmayanlarsa suret-i zahirde saflar teşkil edip, kurallar uygulayarak, gerçek inananların koruyuculuğunu yaparlar. İşin iç yüzüne vâkıf olmadıkları için de çok kere şüphede kalırlar. Ben de öyleydim ve çok şükür Allah bana bir mürşit nasip edip şüphelerimden arındırdı. Bunun nasıl olduğunu ilerde anlatacağım için burada tekrarlamıyorum.

Tam anlamıyla iman edebilmek için bir şeyi algılamak gerekir. Gayba iman laftır. İnsanın kafasının içindekiler gayb âlemine aittir. "Ben gayba, gaybdakine iman ettim" demek, "Kafamda yarattığım ilâh-ı mec'ule inandım, ona tapıyorum" demektir.

Allah: "Biz ona şah damarından daha yakınız" <50-16> âyetiyle "Size sizden daha yakınım" demektedir. O halde kişinin kendindekini bulup, O'na iman etmesi lazımdır ki, gerçek anlamda iman etmiş olsun. Zaten Allah'ın bu sözü, O'nun, gaybıyla, hazırıyla insanda olduğunu bildirmektedir.

Avam, gayba iman eder, ama şahadete inemez. Şahadette O'nu bilebilmek için mutlaka el tutmak ve canlı kitaptan istifade etmek gerekir. İnsan ne zaman tam iman edip, ilmi öğrenir ve dağıtacak hale gelirse, artık suyunu kendi kaynağından çıkarıyor demektir ki, bundan sonra tekrar el tutmasına gerek kalmaz.

Bir imamın namazın kurallarını tam manasıyla bilip, bilmemesi, duaları doğru okuyup, okuyamaması, hatta imamın kendi namazının kabul olunup, olmayacak olması, camiye gidip, imamın arkasında namaza duran bir insanı ilgilendirmez. Eğer o kişi kendisi iyi niyetle namaza durmuşsa, imamın namazı kabul olunmasa bile, o imama safiyetle uymuş olanınki kabul olunur. Çünkü, uyanın niyeti iyidir ve Allah ta onun niyetine bakacaktır.

Aynı durum müritler için de geçerlidir. Bir mürşide "Nasibim buymuş" diyerek hulûs-ü kâlp (Kâlp safiyeti) ile bağlanılırsa, bu bağ o müridi yerine ulaştırır. Onun için mürşitten ziyade müridin iman ve itikadı önemlidir. Mürşit vazifesini yapıp, dersini verir, ondan

sonra iş mürittedir. Bu konuyu izah eden bir hikâye vardır.

Hikâyeye göre: Bir ülkede eşkıyaların başı bir dergâh açmaya karar vermiş. Dediğini yapmış, dergâhı açmış ve kendisi de mürşit diye geçip post'a oturmuş. Diğer avenesi de müritleri olmuş. Zamanla müritleri çoğalmış ve füyuzat artmış. Bir gün Dicle'nin karşı tarafında bir piknik yapmaya karar vermişler. Hazırlıklar yapılmış, sıra nehrin karşı tarafına geçmeye gelmiş. Müritler teker teker: "Destur Efendi" deyip, suyun üstünden yürüyerek nehrin karşısına geçmişler. Sıra Efendi'ye gelince o bir türlü geçememiş. Adımını attıkça suya batıyormuş. O zaman kafasına dank etmiş ki, kendisi eşkıya ve hiç bir şeyden haberi yok... Bunun üzerine durumunu itiraf edip: "Müritlerimin yanında beni utandırma, ben de iman ettim" demiş ve diğerleri gibi karşıya geçmiş. Tabii, bu bir masal, ama içinde bir gerçek var. O da, iyi niyetin Allah nazarında makbul olması...

Onun için biz her zaman: "Allah sevgiden, birlikten, inançtan ayırmasın, Rahmet-i İlâhisini kalbimizde tecelli ettirsin" diye dua ediyoruz. Bu duamızın gerçekleşmesi için de gereken şartın: "Kendine merhameti olmayanın başkalarına da merhameti olmaz" kuralından geçtiğini unutmuyoruz.

Burada, işin müritte bittiğini anlattıktan sonra, imanın zor tarafının, görünmeyene nasıl iman edileceği olduğunu söylemek gerekir. Bunun çözümü, görünmeyene, görünen ve bilgi vasıtasıyla inanmaktan geçer. Aksi halde Peygamber, yahut bildirici gönderilmesine hacet olmazdı.

Esas bildirici Hazret-i Peygamber'dir. O gelmiş, bildirmiş ve kuralları koymuştur. Koyduğu

kurallardan biri de namazdır. Namazda her rekâtta bir rükû, iki secde vardır. Secde: Bağlanmak demektir. Bunun iki kere tekrarlanmasının sebebi: Birincide, kaâlû belâ'da yani görünmez âlemde: "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" <7-172> diye sorduğunda verilen "Evet öyledir" <7-172> cevabından sonra edilen secdeyi hatırlamak, ikincide ise, görünür âlemde idrak edildiğinde o idraki ispat etmek, yani bağlılığı zikretmek ve tekrarlamaktır. Kur'an'da bu gerçek: "Allah'a itaat Resul'e itaattir" <5-92>, <4-59> denerek anlatılmıştır. Çünkü, Peygamber, Allah'a aynadır ve Allah ancak o ayna vasıtasıyla görülebilir. O görüntüye iman etmek, Allah'a iman etmek demektir.

Allah'a akılla değil, gönülle erişilir. Bu nedenle Allah'a ulaşmanın yolu temiz olmaktan, gönül yapmaktan geçer. İnsan herkese karşı iyi olmalıdır. Mümin müminin aynası olduğuna göre, herkese yapılan iyilik, aslında; Onlar yapanın aynası olduğundan, kişinin kendine iyilik etmesi anlamına gelir. İşte vahdet-i vücut meselesi de buradan doğar.

Allah terazinin ortasındadır. Onun için daima: "Az verip üzdürmesin, çok verip azdırmasın" diye dua ediyoruz. Orta, adalet timsalidir ve insanda da göbekle belirlenmiştir. Cenin anne karnında o göbek bağıyla beslenip, gelişir ve yedi erbain çıkardıktan sonra gelişmesi tamamlanmış olarak dünyaya gelir. Ama ceninin kâlp atımlarının başlaması, yani bizzat canlanması üçüncü erbainin sonunda, yüz yirminci günde olur. Bu durum ebced değeri yetmiş olan ayın harfinin ilk otuzluk yarısının bitimine tekabül eden, 3x40=120 nci güne uyar. Böyle oluş nedeni: Allah'ın merhametinin, gazabının önüne geçmiş olması, yani yetmiş'in 35+35 olarak değil, 30+40 olarak ikiye ayrılmasıdır. Yetmişin otuzluk yanı karanlık âleme, kırklık bölümü ise aydınlık âleme aittir. İnsanın karanlıktan aydınlığa geçmesi, yani "Ve izniyle karanlıktan aydınlığa çıkarır" <5-16> hükmüne uyması böyle gerçekleşir. Ceninde üç erbain çıkardıktan sonra

canlanma şeklinde gerçekleşen aydınlığa çıkış, erişkinde otuz olan lâm'a Muhammed'ten destek gelmesi, yani on eklenmesiyle olmaktadır.

Ayın harfi gibi olan insanın otuzluk alt kısmı zulmani, üstte kalan kırklık kısmıysa nuranidir. Zulmani olandan ancak el tutmakla kurtulunabilir ki, bu da İsa'nın Şam'daki Akminare'den inip, namaz kılması, yahut kıyametin başlaması diye anlatılmıştır. Bu olay insanın ruhunun kıyam etmesi demektir ki, ancak bundan sonra Müslüman olunup, aydınlığa çıkılabilir. İnsanın kıyameti kopmadan Müslüman olması mümkün değildir. Çünkü, Müslüman olabilmek için sağ gözü kör olan Deccal'i kovmak gerekir. Deccal, Rahman'ın zıttı olan şeytan demektir. Sağ göz ahirete, sol göz ise dünyaya aittir. Onun için sağ gözü kör olan Deccal ahireti göremez ve bu yönüyle şeriata daha yakındır. O kovulmadıkça da ahiret görülemez.

Bir insanın feraha erebilmesi, suyu başından tutup, kabını oradan doldurmasıyla mümkün olur. Kur'an'da: "Rableri onlara tahir şarap sunacak"<76-21> ayetini örnek alarak söylediğim müstezatlarımdan birinde:

"*Baştan düzelince bu hâl-i tebahım hiç kalmadı âhım*

Mahvoldu günahım"

dediğim nokta budur.

Suyu başından tutmak: Bilgi hazinesini, kendini bilen bir kaynaktan öğrenerek doldurmak ve kendinin ne olduğunu öğrenip, o öğrendiklerine layık olmaya çalışmak demektir.

İnsanlar bayramda hediye verilmiş çocuklara benzerler. Nasıl çocuk verilen hediyenin pahalı veya ucuz oluşuna bakmadan memnun olursa, insanlar da böyledir. Hediyenin fiyatı, onu vereni ilgilendirir. Veren, pahası arttığı oranda kendini tatmin eder.

Üçüncü kitabın sonu...

Yayın Listemiz »» Sayfa **45...52**

Yayın Listemiz

Aşağıdaki e-Kitap ve programlar sizin için hazırlanmıştır.
www.yorumsuz.net.tc adresinden
Ücretsiz indirebilirsiniz !.

Düşüncenin Yeni Dünyası
yorumsuz

www.yorumsuz.net.tc

- Kurân "B" Meâli -2-
- Kurân "B" Meâli -1-
- Tevhid
- Telepati-Durugörü
- Noktanın Sonsuzluğu -2-
- Noktanın Sonsuzluğu -1-
- Derin Akıl Derin Yürek
- The Secret -SIR
- Sessiz Sorular Sessiz Cevaplar
- Holografik bakış
- Alt Beyin'in Deşifresi / Bireyin Alt Beyinsel Eğitimi

- Dua ve Zikir -2-
- Fîhi Mâ-Fîh -2-
- Dua ve Zikir -1-
- Fîhi Mâ-Fîh -1-
- Cinlerin Deşifresi
- Gizli Gülşen -2-
- O'ndan İşaretler
- Ölümden Sonra Yaşam
- Tam 12'den Vuran Sözler
- Düşmanın Kardeşin Değildir
- Yeni Keşifler -3-
- Altın Tavsiyeler -2-
- Altın Tavsiyeler -1-
- Tayy-i Mekân (Mekan Değiştirme)
- Hayat Ağacı (Kundalini)
- Etkili Sözler 5 / Mesnevi Bahçesi
- Metafizik Kaynaklara göre 3. Dünya Savaşı
- İbret
- Beyin Fırtınası -Online Sohbetler
- Enneagram /Materyalist mistisizm akımı

- Benim Adım CENİN -2-
- Benim Adım CENİN -1-
- Meşhurların Rüyaları- Kapıları Aralayan Şifre
- Orta Dünya'nın İşgali
- Muhyiddin-i Arabi-Risalelerden Alıntılar
- Ortadoğu - Vaat Edilmiş Topraklar
- Kuantum Düşüncede İslami Motifler
- Terör Tekeli A.B.D.
- İnsan ve Din -2-
- İnsan ve Din -1-
- Amerika'nın Matruşkası
- Aşk Penceresinden Asr-ı Saadet
- Dünyayı Yöneten gizli Örgütler
- Okunası, Çok Önemli Konular
- Cuma Notları -2-
- Avrupa Birliğine NEDEN HAYIR !
- Kur'anla Kucaklaşmak
- Psikolojik Harekât
- "B" SIRRINA ERMEK
- Gerçeğin Öğretisi/TASAVVUF

- Oruç'un Sırları
- Türkiye ya "Büyük Türkiye" olacak ya da "Yok" Olacak !
- Yeni Keşifler -2-
- İstihbarat
- Bilinç Ötesi Boyut RÜYALAR
- Parapsikoloji ve Parapsikolojik Harp
- Kıyamet Halleri
- CFR ve Yeni Dünya Düzeni
- Yorumsuz Seyir
- Yeni Büyük Oyun / Yeni Soğuk Savaş
- İnternette Tıp Haberleri -1-
- Yeni Keşifler -1-
- Ölüm Terapisi
- Ölmeden evvel Ölmek
- Cemil Meriç Anısına
- Vatikan'ın Gizli yüzü
- İz Bırakanlar
- Sonsuz Boyuta Açılmak – Zikir
- Bilinmeyen Vatikan II
- Cuma Notları I

- Bilinmeyen Vatikan I
- Tapınak Şövalyeleri - Gizli Dünya Devleti
- Günün Yorumu
- Allah'ı Bilmek
- Tsunami Altındaki gerçekler -H. A. A. R. P
- Sorgulayan Beyinlerin Kendine Soruları
- Allah indinde DİN 2. Bölüm
- Avrupa Birliği'nin Türkiye Politikaları
- Allah indinde DİN 1. Bölüm
- Mir'at ül İrfan (İrfan Aynası)
- G. O. P ya da HAÇLILAR MI?
- AVRUPA BİRLİĞİ VE CHRISTENDOME KAVRAMI
- MARDUK ya da KAOS
- [Astroloji-Program] Astro Yükselen
- GİZ'li Gülşen 1
- Depresyon
- Psikospritüel Kriz
- [Astroloji-Program] Yıldızlar Altında
- Aynadaki Evren
- Din'i Anlamada Reform

- Tao'cu Uygulamanın Temelleri (Kültür Serisi-1)
- En Büyük Sır- İlluminati Şeytani Bilinci
- MARDUK 'Yakın Gelecek ' mi?
- Metafizik Mucizeler ya da Yanılgılar
- Kur'an-ı Kerim Meali (Microsoft Reader formatında)
- Hz. İbrahim'in Mirası Hz. Musa'nın Asa'sı ve KUNDALİNİ
- Dik Bahçene Solayım!
- Uzaylılar
- Düşünen Beyinlere Hiç Okunmamış Yazılar II
- Sonsuzluğu kucaklamış aşkın sembolü Hallac-ı Mansur
- Din, Maneviyat, Psikoloji, Psikiatri
- İbn Arabi ile ilgili araştırma Serüvenim
- Evrenin Sırları
- Etkili Sözler III
- Beynimizi Kim Kullanıyor ?
- Yorumsuz Katalog (Güncellendi)
- Zamansızlık (timelessness)
- Hangi Evreni Algılamaktayız?
- Gönül Uyandırma
- Kıyametin Deşifresi

- Yorumsuz Katalog
- Çağdaş Bakışla Allah
- Taş'taki Güç... Mutluluğunuz için...
- Etkili Sözler II
- Çağdaş Bakışla Cennet, Cehennem
- Rüya Yorumu
- Kader Gerçeği
- Evrensel Sırlar
- Rüyanın Dışındaki Rüya
- [Astroloji-Program] Canopus
- Düşünen Beyinlere Hiç Okunmamış Yazılar
- Holografik Beyin ve Evren
- Mesajlar I
- Uzaylıların İçyüzü
- Tanrı yok Allah var
- Reenkarnasyon Aldatmacası
- Astroloji-Yeni Millennium'un Popüler Bilimi
- [Astroloji-Program] Planetium
- Modern Bilim ZİKİR'i Keşfetti
- Etkili Sözler I

- Yıldızların Altında
- Çağdaş Bakışla Din
- [Astroloji-Program] PopHR